

отъ едно коляно на твърдѣ древния и извѣстенъ родъ на *Юлиитъ*, което коляно отъ края на 3-ия вѣкъ приело прѣзимето *Цезари*. Рода на Юлиитъ билъ прѣселенъ отъ Тулла Хостилия отъ Алба въ Римъ и отъ тогава принадлежалъ къмъ съсловieto на римскитѣ патриции, а отъ времето на учрѣдението на републиката постоянно билъ обличанъ въ висши общественни въ Римъ звания. За бащата на Каия Юлия Цезаря се знае само това, че той билъ преторъ и умрѣлъ, когато синъ му билъ на 16 години (84). Майката на Каия Юлия Цезаря, Аврелия, отъ извѣстенъ, макаръ и плебейски по происхождение родъ, била жена съ възвишенъ характеръ и строга нравственност, усърдно се занимавала съ възпитанието на сина си и особенно съдѣйствувала, съ разумното и просвѣтеното си ръководство, за развитието на щастливитѣ му природни дарби и за приготовлението му къмъ достойно изпълнение на бжджцето му призвание. И синъ ѝ напълно усвоилъ плодоветѣ на нейнитѣ грижи. Той се училъ тѣй сжцо и при галла М. Антония Гнифона, философъ и учителъ по краснорѣчието, уменъ, всестранно ученъ и знающъ грѣцката и латинска литература, която изучилъ въ Александрия. Въ това време грѣцкия и латинския езици били напълно въ еднаква степенъ достояние за всѣки образованъ римлянинъ, за което и Юлий Цезарь още отъ малкъ владѣялъ и двата съ еднакво съвършенство (и даже послѣднитѣ му думи къмъ Брута при убийството му били грѣцки: *Καὶ σὺ τέχνον!* т. е. и ти, дѣте или сине!). Макаръ и да билъ жеденъ за наслаждения, обаче, по думитѣ на Суетония, той не прѣнебрѣгвалъ нищо за приобретяване на онѣзи достоинства, които водили младитѣ патриции къмъ общественнитѣ звания. Като искалъ

да се отличи между всичкитѣ си връсници, той не се ограничилъ съ изучаванieto на наукитѣ и литературата, но и самъ билъ писателъ, и въ числото на съчиненията му се спомѣнуватъ: *Похвали къмъ Херкулеса*, трагедията *Едитъ*, *сбирка на избрани изрѣчения* и книгата *за прорицанията*, написани съ такъвъ чистъ и правиленъ языкъ и слогъ, че му спечелили извѣстность на отличенъ писателъ. Но, по думитѣ на Тацита, той билъ по малко щастливъ въ стихотворното искусство; обаче до насъ сж дошли нѣколко негови стихове въ спомѣнъ на Теренция, които не сж лишени отъ изящность.

И тѣй възпитанието образувало отъ Юлий Цезаря единъ отличенъ, напълно образованъ младъ челоувѣкъ. По казванието на римскитѣ писатели, той съединявалъ въ себѣ си съ добрината на сърдцето си — необикновенъ умъ, съ свѣрхестественната си храбрость — увлѣкателно краснорѣчие, заблѣлжжителна память, безгранична щедрость и рѣдкото качество — спокойствие при случай на гнѣвъ. «Неговата снисходителность» — казва Плутархъ — «неговата вежливость, благосклонния му приемъ — качества, които той притѣжавалъ въ степенъ по висока отъ възрастьта му, спечелили му любовта на народа.»

Заедно съ тѣзи природни дарби, развити съ бляскаво възпитание, въ него се съединявали и външни или тѣлесни прѣимущества. Доста високия ръстъ и правилното му тѣлосложение придавали на дѣлата му възнкашность изящна приятность, която го отличавала отъ всички други. Той ималъ черни очи, пронизателенъ поглѣдъ, блѣдно лице, правъ и доста дългъ носъ, правилни и малки уста, но устни малко дебели, което придавало на долния частъ на лицето му изражение на благоволение, когато широкото му